

XƯA RỒI ĐIỂM

Sáng nay, thứ Năm ngày 17/9/2020 như thường-lệ, bà vợ thì đứng trước bàn thờ Phật tụng-kinh, tôi thì ngồi uống cà-phê nghe tin-tức. Trong tin-tức, có

Cà phê sáng

những đứa nhỏ gốc-gác người của VNCH có khi “xài” một vài chữ nghĩa đặc-biệt, “rặt” của người Miền Nam Nam Phần như “**cà chớn cà cháo**”, “**bà Tám**”, “**làm le**”... Nhấp ngậm cà sữa đắng đắng ngọt ngọt, tôi thấy hay hay, vui vui liền nảy ra ý định gom gợn thiệt gợn một ít chữ nghĩa đó, thứ chữ nghĩa bình-dân, đường phố hơn là văn-chương, sách vở vào một bài viết con con dưới đây “để nhớ lại một thời đáng thương mến qua đi không trở lại”, hơn là một tài-liệu, một cốt truyện văn-vẻ gì. Và tôi xin bắt đầu:

Chèn-đét ơi! Hồi mới qua thời “**Toàn dân Việt-Nam nhớ ơn Ngô Tổng-Thống. Ngô Tổng-Thống, Ngô Tổng-Thống muôn**

năm”, học-trò tụi tui vẫn chỉ là bọn **xi-lố-cổ** con nít **trần**. Con của cha mẹ **lương ba cọc ba đồng**, đi coi **đá banh** còn phải **coi cọc**, chun **lỗ chó**, có phải **con ông cháu cha** loại **CÔCC** có **pít-ton** bần **quần xệ** đi, áo mi ca rô gì đâu. Bọn dài lưng tốn vải ăn no lại nằm tụi tui chỉ là thứ **học trò trói gà không chặt**, lù-đù vác lu mà **chạy**, lại **nghèo thấy mồ** tổ có biết **mô tê Ất-Giáp** gì, chẳng qua muốn **lấy-le**, **giọt-le** chơi, mà học-đòi kiểu-cách **cao-bồi** “**không giống con Giáp nào**” mà thôi. Có mấy đứa **thọc gậy bánh xe** như cách **đâm bị thóc thọc bị gạo** tụi tui, nói móc nói méo: “**Tụi bay, Xi Thầu không ra Xi Thầu, mà Bảy Chà cũng chẳng ra Bảy Chà**”. Mình tức thì có tức, nhưng **đéo** làm gì được tụi nó bây giờ. **Cao-bồi** không ra **cao-bồi** chắc **ngứa mắt người ta**, cho nên bị bà con chòm xóm cứ **ì-xèo** là **gánh hát Bầu Tèo?** Con trai thì bị cho là **ba que xỏ-lá**, bị chửi **nát nước** là thứ **cù-lần**, là thứ **cao-bồi du đảng**, là thứ **cải-lương**, là thứ **cà-chớn cà-cháo**, là thứ **trời đánh thánh đâm**, là thứ **đầu trâu mặt ngựa**, đủ thứ “**là thứ**”; và mấy đứa con gái bạn

tụi tụi thì cho là **đĩ-ngựa**, là **sến**, là **ma-ri sến**, là **ma-ri phong-tên**, là **gái bán bar**, là **ca-ve**, là **gái ăn sương**, là **đồ đĩ-thúi**, là đủ thứ “là”, thì thiệt là **oan ơ Thị Kính**. **Hết đường tương chao** ăn làm sao, nói làm sao với cha mẹ, với xóm làng? **Lúa-dàng** rồi là cái chắc, chớ còn **cái con mẹ gì nữa** mà **on-đơ!** **Còn-khuya** mới nói người ta nghe. Mình **có ngon**, có **chì** cách mấy mà cãì lại thì bị mấy bà sồn-sồn với **cái bản mặt chần-dần**, thái-độ **chằm-bằm**, **chần ăn trăn quẩn** như mấy cô buôn gánh, bán bưng quanh chợ Bến-Thành, dữ hơn cả **sư tử Hà-Đông** muốn **ăn tươi nuốt sống** mình, **chửi chớ mắng mềo**: “**đồ quý-sú**”, “**đồ yêu-tinh**”, và xúm

Hình ảnh tượng trưng những anh chị em Hippie Choai Choai xưa

lại **bề hội-đồng** cho là **cãi giống**. Họ la hét **ôm-tỏi**: “**này này bỏ đi Tám**” một cách **trớt quớt, tầy-quầy, thúi-quắc!** Mấy ông đàn ông, thứ **mặt rô** còn **kênh xì-po** hăm-he, “**tụi bay chưa thấy quan-tài chưa đồ lệ**” như thể thách-thức **đánh pạc-co tay**

đội chết bỏ. Thôi đành **ô-kê Salem** cho xong. Không **ô-kê Salem** cho xong thì cũng **trần-ai khoai củ** với mấy tay **ma-cô ma-cạo**, **ngụy quân-tử** hay mấy bà **Tám** giỏi **ngồi lê đôi mách** dữ **giàn trời** như **bà-chần lửa**, có ngán cái **quần-què** gì ai, và mình thì **từ chết tới bị thương** mà thôi! **Tình thương mến thương**, **Tết Công-Gô** mới có! Thiệt là, **nhắc chi chuyện cũ** thêm **đau lòng lấm người ơ!** Thật lòng theo thời-trang, tụi tụi bắt-chước **ăn-bận** theo phong-trào **Make-Love-Not-War** phản-chiến **Hippy Choai-Choai** thôi, chớ chẳng phá đất phá nước từ Bắc vô Nam được như **mấy tay tổ ba-xạo Vi-Xi**, thứ **Việt-Cộng** nằm vùng, **ăn cơm Quốc-Gia** thờ **ma Cộng-Sản** để **Tông-Tông Thiệu** nói: “**Đừng nghe những gì Việt-Cộng nói, mà hãy nhìn kỹ những gì Việt-Cộng làm**”. Tụi tụi cũng chẳng là **ma-cà-bông**, **cô-hồn cát đảng**, hay **ôn-hoàng dịch lộn** gì gì hết; nhất là **đâu dám** theo thói **dân chơi cầu Ba-Cảng**, **giang-hồ tứ-chiến** như **Đại Cathay**, như **Chín Thợ điện**, như **tướng cướp Điền-Khắc-Kim** phá xóm phá làng ai. Cũng may là không, chớ có thì cũng trong nhà đá **mút chỉ cà-tha**, **mút mùa Lệ-Thủy** có khi đã **đi nhị-tỳ**, đã **ngủm cù-đeo**, đã **ngủm củ-tỏi**, **tiêu đời nhà ma** từ **khuya** chớ **đâu còn** ngồi đây **ba-hoa**

chích chèo, ba-xí ba-tú nói chuyện tào-lao xịt bộp, vòng vo tam quốc! Tuổi trẻ mà, làm vậy được cái con khi-khô gì, cái con khi-mốc gì, mà ra đường lại cứ vênh-vênh cái bản mặt kênh xì-po lăng-xẹt, lăng-nhách, dễ ôm đầu máu, dễ bị ốm đòn, có khi còn bị ăn chó lửa không chừng? Lâu lâu mình nói lại chuyện hồi

SVSQ Trường Bộ Binh Thủ Đức

đó, mấy thằng nguy quân-tử kiểu Nhạc-Bất-Quần hoặc không hợp gu với tụi nó, hoặc tụi nó cố tình làm mình ọt-rơ, cứ cản mũi kỳ-đà, la to “xưa rồi Diễm”, “biết rồi khổ lắm nói mãi”. Có đứa còn nặng lời: “lặng đi nhái, im đi Tám”, làm mình quê một cục thiệt! Lại nhớ thằng bạn, cái thằng ga-lăng gái thì hết-sảy, không trốn quân-dịch, không chịu đi lính kiểng, lính cậu, lính văn-phòng, mà khoái lính bóp cò đánh giặc trên bốn Vùng Chiến-Thuật, mới ra Thủ-Đức là đã vị quốc vong-thân về Vùng Năm Chiến-Thuật ngay sau đó một tháng. Cũng nhớ mà đau mấy câu người ta nói dễ như ăn bắp: “nhỏ không học lớn làm Đại-úy”, “đơ-dèm cùi bắp cũng lên Đại-tướng đều là huynh-đệ chi binh”! Đâu ai biết,

học Thủ-Đức mệt bá-thở, khổ giàn-trời? Nhìn bộ đồ đi phép lăng-cón, và hai con cá vàng bóng-loáng trên hai vai tưởng dễ-ăn, ngon-ơ thì lầm. Ngó dậy mà không phải dậy đâu! Thử tưởng-tượng, một người lùn gieo máu lửa mà đeo sau lưng một cái ba lô to tổ-chàng, bự tổ-bố, nặng thấy mồ tổ với đôi giày bốt-đờ-sô, dây ba chạc đeo 4 bao đạn cùng cái bi đơng nước, thì đã quắc cần câu, lắc-lư con tàu đi rồi, mà còn nữa cây súng M.16 nặng tay, cái nón sắt 2 lớp nặng đầu, bộ cây-di nặng người, lết-bết lết-bết giữa khi trời nắng chang-chang trên đồi Tăng-Nhơn-Phú nữa thì thiệt là mệt tẹo bản họng, khổ quá cỡ thợ mộc, không khéo queo cu-lát, xi-cà-que như chơi. Đừng tưởng bở. Vậy vẫn còn hơn “rớt Tú-tài anh đi Trung-sĩ, em ở nhà lấy Mỹ nuôi con”, và cứ “buồn ơi! Chào mi” hoài, với “100 phần trăm” cái rượu ba xị đế suốt ngày say xĩn, và khóc hận Thúy đã đi rồi, và buồn nỗi buồn thuyên ra cửa biển rồi Diệp Băng Đình, mà thơ với thần “em ơi lửa tắt bình khô rượu. Đời vắng em rồi vui với ai”, và tiêu-tùng luôn cái mông

trả thù dân-tộc trên đất người hời nào! Nghĩ mà buồn **chết cha!** Thôi cũng không muốn thêm “**mấy lời phi-lộ**” nữa **chuyện dài Nhân-dân Tự-vệ** làm gì cho **buồn vào hồn không tên** mà than với thở “sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu”: đời người sống không qua một trăm tuổi, cứ gì ôm nỗi buồn ngàn năm?